

Pyhäkön

Lamppu

Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 2/2008

SILMINNÄKIJÖITÄ

Kleopas, Bartimeus, Sakkeus, Simon Kyreneläinen, Jairus, Salome, Malkus... Tuttuja nimiä evankeliumeista. Nämä nimet liittyvät johonkin Jeesuksen ihmeelliseen tekoon tai elämänvaiheeseen. On selvää, että Jeesuksen sukulaiset ja sen ajan historian merkkihenkilöt kuten Kaifas, Herodes ja Pilatus mainitaan nimeltä teksteissä. Mutta usein parantamiskertomuksissa tai keskusteluissa henkilöt jäävät nimeämättä. Miksi sitten toisissa kohdissa mainitaan henkilön nimi?

Raamatuntutkija Richard Baucham kirjassaan *Jesus and the eyewitnesses* painottaa, miten evankeliumit eivät syntyneet vain nimettömästä suullisesta perimätiedosta, joka kulki pitkän prosessin ennen kuin saavutti evankelistat. Hän väittää, että keskeisiä evankeliumitekstien synnyssä olivat silminnäkijät, jotka yhä uudestaan kertoivat omin silmin nähtyä tapausta. Evankelistojen lähteenä oman henkilöhistoriansa lisäksi olivat siis suoraan silminnäkijät tai heihin välittömästi yhteydessä olleet. Tämä siis selittää miksi myös evankeliumeissa mainitaan toiset nimeltä.

Koko Jeesuksen elämä huipentuu kärsimysviikon tapahtumiin. Ristiinnaulimisesta, hautaamisesta ja ylösnousemuksesta evankeliumit antavat tarkat nimet ja todistukset. Tämä todistajan tehtävä uskottiin erityisesti naisille, sillä miehet olivat pötkineet pakoon! Ristiinnaulitsemishetkestä kerrotaan: *”Siellä oli myös naisia taampaa katselemassa. Näiden joukossa olivat Maria Magdaleena ja Maria, Jaakob nuoremman ja Jooseen äiti, ja Salome”* (Mk 15:40; Mt 27:55; Lk 23:49). Hautaamishetkestä kerrotaan: *”Maria Magdaleena ja Maria, Jooseen äiti, katselivat, mihin hänet pantiin”* (Mk 15:47; Lk 23:55). Pääsiäisaamun

tapahtumista evankeliumit todistavat: *”...tulivat Maria Magdaleena ja se toinen Maria katsomaan hautaa”* (Mt 28:1) ja *”He näkivät kiven poisvieritetyksi... ja mentyään hautakammion sisään he näkivät nuorukaisen istuvan oikealla puolella...Hän sanoi heille: ’Hän on noussut ylös; ei hän ole täällä. Katso, tässä on paikka, johon he hänet pantiin’”* (Mk 16:4-6; Mt 28:6). Voiko tarkempaa kuvausta antaa silminnäkijätodistuksesta! Joka tilanteessa on mainittu nimeltä myös useampi henkilö. Maailmanhistorian suurin tapahtuma ei jäänyt vain yhden silmäparin nähtäväksi. Näin Mooseksen lain mukaisesti kahden tai kolmen todistuksella asia vahvistettiin (5Ms 19:15).

Apostoleilla oli erityinen asema silminnäkijöiden joukossa. Olivathan he kaksitoista merkki uuden messiaanisen ajan Israelin synnystä. He eivät todistaneet vain yhdestä tapahtumasta, vaan koko Jeesuksen julkisesta toiminnasta. Olihan Juudaksen tilalle valittavalle apostolille kolme kriteeriä: hänen oli oltava mies, joka oli ollut mukana alusta saakka ja joka oli Jeesuksen ylösnousemuksen todistaja (Apt 1:23). Apostolit luetteloidaan tarkasti nimeltä kolmessa evankeliumissa. Jos Jeesuksen esihistoria käy ilmi Israelin kansan sukuuettelosta alkaen Abrahamista (Mt 1:2-), niin apostolien luetteloiminen puolestaan kertoo, että Jeesuksen elämää seuraava historia toteutuu kristillisessä kirkossa apostolien julistuksesta kasvavana hengellisenä ’sukupuuna’ (Mt 10:2-).

Paavalikin tarkasti välitti silminnäkijätradition perustamilleen seurakunnille. *”Minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut, että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden...”* (1 Kr 15:3) Tätä seuraa oikeusistuimeenkin kel-

paava ylösnousemuksetodistajien luettelo. Paavali ei ole vain kuullut sitä, vaan hänelle oli se opetettu ja annettu haltuun eteenpäin siirrettäväksi. Keneltä hän oli sen saanut? Silminnäkijä Pietarilta kääntymyksensä jälkeen, kun hän oli 15 päivää viettänyt Keefaksen kanssa (Gal 1:18).

Tämä silminnäkijöistä lähtenyt todistus, joka talletettiin meille apostolisiin kirjoituksiin, on uskotettu meidän haltuumme kahdessa tarkoituksessa. Ensinnäkin, että me otamme sen vastaan lahjana, ilosanomana Kristuksesta: *”jonka kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni semmoisena kuin minä sen teille julistin”* (1 Kr 15:2). Toiseksi me saamme siitä yhteisen tehtävän. Me saamme kodeissamme ja jumalanpalvelusyhteisöissämme siirtää sen muuttumattomana eteenpäin tulevalle sukupolvelle. Todistus ei saa turmeltua tai vaieta. Ketju ei saa katketa. Sillä hauta on tyhjä. Hän on ylösnoussut! ■

✍ JUHANA POHJOLA,
LUTHER-SÄÄTIÖN DEKAANI

📷 PÄIVI POHJOLA

PERHE JA JUMALAN PERHE

ESKO MURTO

TSUUA KEKÄLE

Sopiessani haastatteluaikaa Jari Kekäleen kanssa kyselin millaisista asioista hän haluaisi puhua, jos aiheena olisi perheen ja Jumalan perheen eli seurakunnan rinnastaminen. Jarin vastaus oli lupaava: ”Nyt ajatus ei kulje. Jari.” Ilmeisesti myöhemmin se kuitenkin alkoi kulkea.

– Avioliiton pysyvyys ei ole enää mikään itsestäänselvyys. Siihen pitää opetella, Jari aloittaa.

Perheneuvojana toimiva pastori Jari Kekäle on työssään nähnyt monenlaisia pariskuntia monenlaisten ongelmien kanssa. Kristityn ystävän avioero 10 vuotta sitten aukaisi silmät näkemään, että uskovienkin avioliitoissa vaikuttaa elämän raadollisuus. Yhdessä vaimonsa Päivin kanssa Kekäleet ovat järjestäneet ”Ajokoulu avioliittoon” –kursseja joilla osallistujat ovat voineet opetella tuntemaan itseään ja tulevaa puolisoaan paremmin.

Kaikkihan me osaamme surkutella kuinka rikkinäisiä perheet ja ihmiset nykyään ovat. Mutta voiko asialle tehdä jotain?

– Nykyinen käsitys avioliitosta on paljon dynaamisempi kuin vanha, pysyvyyttä korostava avioliittomalli. Jos avioliitto ei toteuta niitä asioita mitä siltä odotetaan, sen purkamisen nähdään usein luonnolliseksi, Jari kuvailee.

Joku sanoi, että Amerikassa tunnistajien kristittyjen avioerot alkoivat yleistyä 60-luvulla, Euroopassa 70-luvulla ja Skandinaviassa

80-luvulla. Kristittyjen liitot voivat päättyä eroon aivan samalla tapaa kuin muillakin ihmisillä. Joissain tapauksissa eroaminen voi olla oikea ratkaisu, silloin kun vaihtoehtona on vain tuhoava suhde, Jari muistuttaa.

Aikana, jolloin parisuhde ei enää itsestään selvästi kestä, avioliitto joutuu kohtaamaan haasteita. Jari on kuitenkin toiveikas: vaikeudet voidaan voittaa.

– Meitä kaikkia ympäröi koko ajan kulttuuriimme kuuluva erilleen kiskova, pirstova virta. Jos tämän tiedostaa, sitä vastaan voi taistella. Jo pelkkä ymmärtäminen auttaa paljon, Jari kuvaa.

KOHTI TIEDOSTAVAA SEURAKUNTAA

Avioliittoasioiden pintaa ravittuamme on aika siirtyä sulavasti siihen toiseen perheeseen, Jumalan per-

heeseen. Mitä Jarilla on mielen päällä kristillisestä kirkosta?

Samaan tapaan kun avioliittojen kanssa, myös seurakuntaelämässä itsestäänselvyyksien aika on ohi. Jarin kuvailema aikamme ajattelun virta vaikuttaa myös seurakunnassa työntäen kohti yhä suurempaa yksilökeskeisyyttä, vetäen ihmisiä erilleen toisistaan. Kunnon konservatiivien tavoin muistelemme kaiholla menneitä ja mutisemme nykyajan maailmanmenoa.

– Avioliiton tavoin seurakuntaan kuuluminen on aikaisemmin ollut pysyvää, itsestään selvää todellisuutta suurimmalle osalle ihmisistä.

– Kiihtyvä kirkosta eroaminen kumpuaa osin samanlaisista syistä kuin avioerojen lisääntyminen. Yksilön asemaa korostava individualismi tekee helpommaksi jättää taakseen sidokset, joiden ei koe täyttävän tehtävänsä, Jari kuvaa.

Sisällys 2/2008

2. Pääkirjoitus
3. Perhe ja Jumalan perhe
5. Samantekevää ja kuitenkin niin tärkeää
6. Taivaallisessa tempelissä karitsan val-

- taistuimen äärellä
8. Valokeilassa
10. Martti Lutherin käsitys juutalaisuudesta
11. Jumalanpalvelukset

12. Elämä ilman Jeesusta on tyhjää
- Kannen kuva: Francisco de Zurbarán – Agnus Dei

Miten seurakunta sitten voisi kehittyä? Miten siitä voisi tulla yhteisö, jossa postmoderni, sitoutumiskammoinen nykyihminen voisi helpommin löytää paikkansa?

Jari alkaa puhua palikoista. Seurakunta koostuu kahdesta pääpalikasta. Perustana on Jumalan sana ja sakramentit. Näiden kautta Kristus luo ja kokoaa yhteisön – ihmiset. Yhteisö on se toinen palikka. Seurakunnassa – ollakseen seurakunta – on oltava molemmat. Pelkkä sana ja sakramentit ilman ihmisiä ei ole seurakunta, mutta myöskään ihmiset ilman sanaa eivät ole muuta kuin harrastekerho.

– Tässä uudessa jälkikonstantinolaisessa tilanteessa on jälleen aivan välttämätöntä, että me seurakuntalaiset otamme yhdessä vastuuta, toimimme yhdessä, palvelemme toisiamme rakkaudessa, paitsi arjen kutsumuksissa, myös seurakunnan yhteisöllisessä elämässä. Palkatut henkilöt eivät voi yksin vastata kasvavaan tarpeeseen seurakunnissa, Jari selittää.

– Tulee kuitenkin ymmärtää oikein miten tämä meidän aktiivisuutemme jäsentyy osaksi seurakunnan kokonaisuutta. Meidän keskinäinen palvelumme ja tekemisemme kuuluvat seurakunnan yhteisölliseen puoleen.

– Sanan ja sakramenttien suhteen meitä ei kutsuta olemaan niinkään aktiivisia tekijöitä, vaan enemmänkin vastaanottajia. Ero kirkkokahvien ja ehtoollispöydän välillä on selvä. Toinen on Jumalan ateria, jossa hän palvelee meitä. Siinä meidän aktiivisuudellamme ei ole mitään sijaa. Toinen on ihmisten keskinäinen ”ateria” – siinä, ja kaikessa sen kaltaisessa, meitä kutsutaan yhdessä palvelemaan toinen toistamme, Jari muistuttaa.

– Seurakunnan usko ei voi olla jonkinlainen voileipäpöytä jonne jokainen tuo jotain ikiomaansa. Jumalan läsnäoloa ei rakenneta yhteisten hartaiden ponnistelujen

tuloksena, vaan se on jo kertakaikkisesti olemassa. Kristus itse on läsnä sanassa ja sakramenteissa! Meidän pääroolimme on kuunnella ja ottaa vastaan se, mitä Jumala meille näin lahjoittaa.

TUNNE ITSESI!

Palataanpas takaisin avioliiton ihmelliseen maailmaan. Pelkkä ongelman tiedostaminen ei varmaankaan riitä – kai jotain ihan oikeasti voisi koettaa tehdä? Toki. Apua ahdistukseen löytyy itsetuntemuksen kehittämisestä.

Jarin ja Päivin vetämien kurssien yksi päätarkoitus on ollut auttaa paremmin käsittämään kuka sitä itse oikein onkaan – ja miksi. Kun vähitellen alkaa ymmärtää miten itse ajattelee ja millaisten henkisten perintötekijöiden summa sitä onkaan, voi myös ymmärtää miksi reagoi joissain tilanteissa tietyllä tavalla. Kun alkaa hoksata näitä oman ajattelun ja tunne-elämän kytkentäkaavioita, voi myös miettiä muiden käytöstä uudella tapaa. Toisen käytös ei välttämättä kumpuakaan pelkämästä tyhmyydestä tai ilkeydestä, vaan taustalla on kunkin yksilön oma persoona ja elämäkokemus.

– Mihinkään avioliittoon ei tulla ”tyhjänä tauluna”, Jari selittää.

– Ihmisillä on parisuhteeseen tullessaan valtavasti henkistä matkatavaraa mukanaan: ihanteita, käsityksiä, ennakkoluuloja, toimintamalleja, haaveita ja niin edelleen. Usein he eivät kylläkään tiedosta näitä erilaisia mallejaan ja siitä tulee ongelmia

– Kysymys onkin, miten nämä mallit sovitetaan yhteen kahden erilaisen ihmisen suhteessa.

ENTÄ

SEURAKUNTAELÄMÄÄN?

– Johonkin seurakuntaan tullessaan ihmisellä voi olla taustalla jo monia kokemuksia muista hengellisistä yhteisöistä – hyviä tai huonoja kokemuksia, Jari tuumii.

– Huonojen kokemusten tähden jotkin itsessään hyvät asiat voivat herättää nyrpeitä tunteita. Vastavasti positiivisista kokemuksista voi syntyä sellainen käsitys, että ilman joitain tiettyjä asioita homma ei vaan voi toimia. Tämähän on hyvin järkeenkäypää.

Mutta samalla alkaa kalmia. Jos avioliitossa on kova työ kahden ihmisen ymmärtää toisiaan, miten pappiparka voi ymmärtää seurakuntaa jossa hänen pitää kohdata satakertainen määrä ihmisiä? Ehkä siihenkään ei ole mitään suurempaa salaisuutta kuin vanha kunnan kommunikaatio.

– Olisi hyvä että ihmiset voisivat puhua toisilleen ja tietysti papilleen jos jokin seurakunnassa harmittaa, Jari ehdottaa.

– Ettei pelkästään ahdistuttaisi kukaan oman pään sisällä siihen saakka kunnes vailla varoitusta vaan lähdetään ovet paukkuen tai pelkästään hävitään kellekään sanomatta.

– Kipukynnys voi olla monella aika matalalla. Jos pappi sanoo yhdenkin väärän sanan, peli katsotaan jo pelatuksi, Jari pohdiskelee.

Niin, ehkäpä perheessä ja seurakuntaperheessä on kyse osin hyvin samanlaisista asioista. Ja turha tässä kai on muuttua ongelmakeskeiseksi huokailijaksi. Vaikka varmaankin seurakunnassa on omat haasteensa, on siinä myös valtava mahdollisuus palkitsevaan yhteisöllisyyteen. Ajan myötä ihmisten välille voi kasvaa vahvoja rakkauden siteitä. Monelle yksineläjälle ja perheettömälle seurakunta voi todella olla se perhe, jota heillä ei muuten ole. Kertoohan evankelista siitä kuinka Jeesus suhtautui seurakuntalaisiin: ” Hän katsoi ihmisiin, joita istui joka puolella hänen ympärillään, ja sanoi: ”Tässä ovat minun äitini ja veljeni.”(Mark. 3: 34) ■

SAMANTEKEVÄÄ – JA KUITENKIN NIIN TÄRKEÄÄ!

ESKO MURTO

Onko oikein tehdä näin, vai pitäisikö kuitenkin tehdä noin? Mitä asiasta sanoo Raamattu? Usein tuntuu, ettei oikein mitään. Joskus voi olla lukijassa vikaa, mutta tosiasia kuitenkin on, että moneen asiaan Raamattu ei anna ohjetta tai velvoitetta. Näissä asioissa ei ole selvästi oikeaa ja väärää, vaan ihminen saa käyttää vapaata harkintakykyä ja tehdä niin kuin hyvältä tuntuu. Usein tällaisista asioista käytetään nimeä *”adiafora”*. Sen suomennos on lähinnä *”samantekevää”*.

Tavallisesti adiafora-kysymykset nousevat pintaan kun pohditaan kristityn elämään liittyviä asioita. Kysymykset menevät usein kategoriaan *”viini, laulu ja naiset”*. Saako kristitty käydä tansseissa ja kuunnella haitarimusiikkia? Onko kortinpeluu syntiä? Voiko kristitty käyttää alkoholia? Historiassa toisenlaisetkin kysymykset ovat olleet pinnalla. Saako kristitty olla sotilas? Onko kristityn luvallista syödä ruokia joiden valmistusvaiheisiin on liittynyt vieraita uskonnollisia menoja?

Uudessa testamentissa erityisesti 1. Korinttolaiskirje ja Galatalaiskirje tarjoavat eri näkökulmat adiafora-asioiden miettimiseen. 1. Kor. 8: 8-9 Paavali hyvin kiteyttää adiafora-asioihin liittyvän vapauden ja vastuun. Kristitty *saa*, mutta joissain tilanteissa voi olla parempi ettei kuitenkaan *tee*. Martti Lutherin kuuluisa hahmottelu kristityn vapaudesta noudattaa samaa linjaa: *”Kristitty on vapaa herra, joka hallitsee kaikkea eikä ole kenenkään alamainen. Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen.”* Vaikka kristitty siis onkin vapaa, rakkaudesta heikkoa veljeä kohtaan hän kuitenkin on valmis vapaaehtoisesti luopumaan joistain vapauksistaan.

Galatalaiskirjeen näkökulma on hyvin toisenlainen – ja tämäkin on muistettava kun adiafora-asioista puhutaan. Paavali käsittelee toista adiafora-kysymystä, ympärileikkausta, hyvin jyrkästi. *”Vapauteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkään alistuko uudelleen orjuuden ikeeseen. Minä, Paavali, sanon teille: jos annatte ympärileikata itsenne, teille ei ole Kristuksesta mitään hyötyä.”* (Gal 5:1-2) Mistä möinen jyrkkyys?

Galatalaiskirjeen tilanne oli toisenlainen kuin Korintissa. Uudet apostolit koettivat pakottaa seurakuntalaiset noudattamaan juutalaisia tapoja. Kyse ei ollut heikkojen veljien rakastavasta sietämisestä, vaan vahvojen veljien yrityksistä hallita toisia. Tällaisessa tilanteessa lempeä myötääminen ei enää ollut mahdollista, vaan vapauden tähden oli kieltäydyttävä.

JUMALANPALVELUS – ADIAFORAKO?

Vastauskonpuhdistus vyöryi 1500-luvun jälkipuoliskolla luterilaisten alueiden yli. Roomalaiskatolinen keisari pyrki palauttamaan seurakunnat takaisin vanhaan uskoon. Yhtenä keinona oli uskonpuhdistuksen liturgisten muutosten kumoaminen. Osa luterilaisista myötäsi, perustellen jumalanpalvelustapojen joka tapauksessa olevan vapaasti määriteltäviä asioita.

Toiset eivät kuitenkaan suostuneet myönnytyksiin, koska evankelisen vapauden katsottiin olevan vaa-kalaudalla. Koettelemusten myötä luterilaisuuteen kiteytyi sääntö, joka latinaksi muotoiltiin *”nihil est adiafora in casu confessionis et scandalii”* – tunnustus- ja riitatilanteissa mikään ei ole adiafora. Vapaus on

kallisarvoinen vaalittava – myötääminen pakkovallan edessä tuhoaa sen. Paljon myöhemmin Benjamin

” Kristitty saa, mutta joissain tilanteissa voi olla parempi ettei kuitenkaan tee.

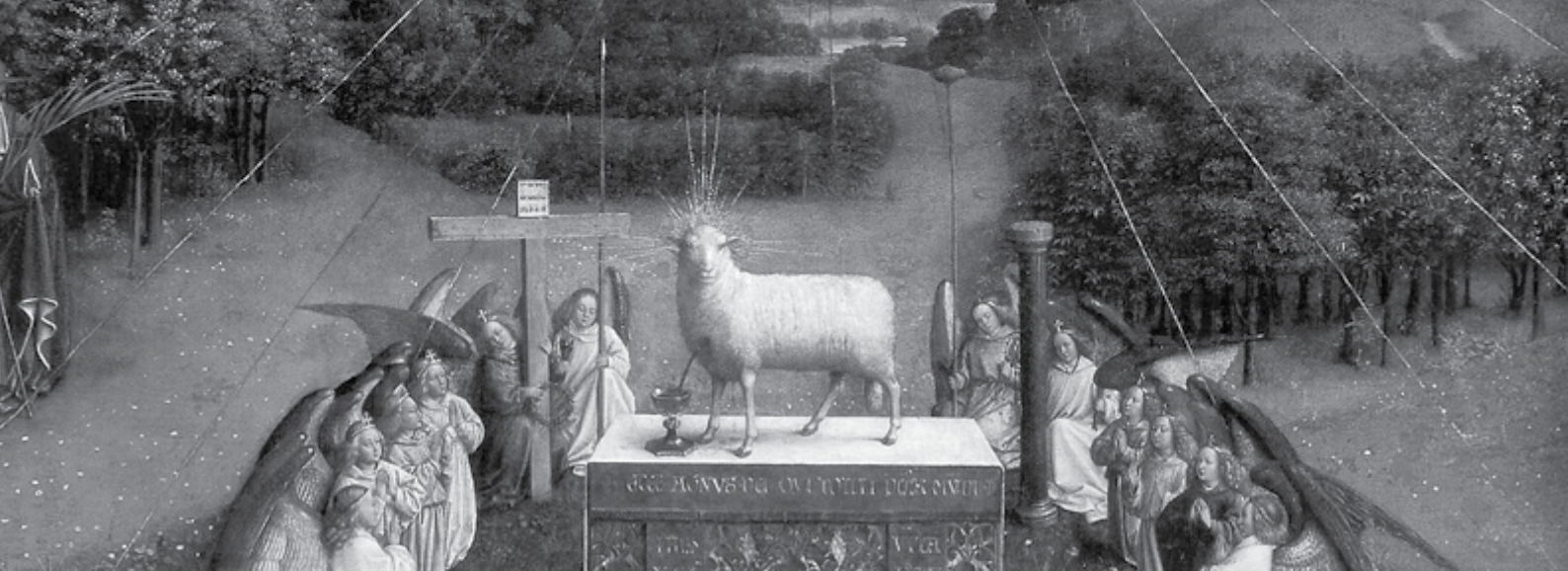
Franklin muotoili samanlaisen ajatuksen poliittiseen vapauteen liittyen sanoessaan: *”Kansakunta, joka on valmis uhraamaan hieman vapautta saadakseen rauhaa, ei ansaitse kumpakaakaan ja tulee menettämään molemmat.”*

Vaikka adiafora käännetäänkin *”merkityksetön”*, se ei useinkaan tarkoita samaa kuin *”tarpeeton”* tai *”turhanpäiväinen”*. Luther totesi kirkollisiin tapoihin liittyen: *”Raamatusta ja hyvistä kertomuksista laaditut kuvat ja patsaat sitä vastoin ovat erittäin hyödyllisiä, joskin samantekeviä ja vapaavalintaisia.”* Moni asia voi todellakin olla samaan aikaan *”erittäin hyödyllinen”* ja *”samantekevää”*.

Kun sanomme että jumalanpalvelusliturgia on adiafora, ei se vielä tarkoita sitä, että kirkolliset tavat, symbolit, vaatteet ynnä muut sellaiset olisivat turhia. Yksimielisyyden ohjeen mukaan seurakunta saa tarpeen noustessa muuttaa jumalanpalvelustapoja *”että ne parhaiten hyödyttävät ja rakentavat Jumalan seurakuntaa”*. Adiafora-asiatkin voivat siis olla arvokkaita, mikäli niiden kautta kristityt voivat vahvistua uskossaan ja nauttia Luojan hyvyydestä. ■

TAIVAALLISESSA TEMPPELISSÄ KARITSAN VALTAISTUIMEN ÄÄRELLÄ

MARKUS PÖYRY, SEINÄJOKI

Ilmestyskirja on yksi selite-tyimpiä Raamatun kirjoja. On kuitenkin surullista, että suurin osa selitysteoksista keskittyy puhumaan Ilmestyskirjan pedosta tai lohikäärmeestä ja etsimään ajan merkeistä kuka peto on ja missä hän mahdollisesti on nykyaikanamme. Valitettavan vaikeaa on löytää kirjoja Ilmestyskirjan keskeisimmistä henkilöstä, teurastetusta Karitsasta, joka on murskannut pedon pään ja voittanut lohikäärmeen sen kaik- kine joukkoineen. Olennaisempaa kuin pohtia Ilmestyskirjan petoa, onkin siis kysyä kuka on teurastettu Karitsa ja missä hän on nykypäivän maailmassa.

VOITTAJANA SEISOVA TEURASTETTU KARITSA

Patmos-saarella Johannes pääsi taivaalliseen temppeliin, valtaistuimen ääreen katsomaan häntä, joka on voittanut synnin, kuoleman ja Perkeleen, kaikki Ilmestyskirjan pedot. Epätoivoinen ja itkuinen Johannes sai kuulla sanat: *”Älä itke; katso, jalo-peura Juudan sukukunnasta, Daa-vidin juurivesa, on voittanut.”* Kun Johannes kääntyi katsomaan, hän ei kuitenkaan nähnyt valtaistuimella

mahtavaa leijonaa. Hän ei myöskään nähnyt siellä kirkastetun Kristuk-sen hahmoa kaikessa loistossaan, vaan hän näki keskellä valtaistuinta seisovan Karitsan, joka on *”ikään-kuin teurastettu”*. Johannes näki siis yltäpäältä veressä olevan Karitsan, joka vaikuttaa heikolta, tapetulta ja hävinneeltä – toisin kuin voimak-kaalta ja voittoisalta näyttävät Ilmes-tyskirjan pedot. Kuitenkin Johan-nes sai uskoa kuulemansa sanoman, että hän katselee voittajaa, Juudan leijonaa.

Jos Johannes olisi nähnyt vain kir-kastetussa ruumiissaan olevan Kris-tuksen istuvan valtaistuimella (vrt. Ilm. 1:13-16) ei se kuva itsessään olisi muistuttanut hänelle kyllik-si syytä, miksi Kristus on voittaja. Kuva Karitsasta valtaistuimella sen sijaan saarnaa selkeästi Johanneksel-le ja meille pääsiäisen sanomaa. Se, että karitsa on verinen ja teurastet-tu muistuttaa meitä pitkänperjan-tain tapahtumista, jolloin pääsiäis-lampaamme Kristuksen veri vuoti ristillä sovituksesi synneistämme. Se, että Karitsa seisoo kuninkaa-na valtaistuimen keskellä, muistut-taa meitä siitä, että kuolemallaan Kristus voitti synnin, kuoleman ja Perkeleen. Pääsiäisaamun viesti,

”Hän elää”, kaikuu seisovan, elävän Karitsan kautta. Lisäksi Karitsa pitää kädessään kirjaa, joka on maailman-historian vertauskuva Kristuksen syntymästä aina hänen toiseen tule-miseensa asti. Tämä muistuttaa mei-tä siitä, että Kristuksella on myös koko maailman tulevaisuus käsis-sään. Taivaallisella valtaistuimella nähdään vain teurastettu Karitsa, koska juuri sellaisena Jumala halu-aa itsensä nähtävän ja ylistettävän – ristiinnaulittuna ja ylösnoussee-na Kristuksena. Ilmestyskirja ikään kuin piirtää kuvana saman, minkä Paavali sanoo: *”Sillä minä olin päät-tänyt olla teidän tykönänne tunte-matta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittu-na”* (1.Kor. 2:2).

UUSI VIRSI KARITSALLE

Johanneksen nähtyä Karitsan val-taistuimen keskellä puhkeaa koko taivaan temppeli täyteen ylistykseen laulamaan laulua, josta käytetään nimeä ”uusi virsi”. Juutalaisessa tra-ditiossa kerrotaan, miten maailman-kaikkeuden ensimmäinen virsi on se, jonka Mooses lauloi, kun Juma-la oli vapauttanut Israelin Egyptin orjuudesta ja tuhonnut viholliset Punaisella merellä. Juutalaisissa kir-

joituksissa odotettiin, että aikojen lopulla lauletaan vielä viimeinen virsi, joka on nimeltään uusi virsi. Uuden virren sisältö on vielä salainen, koska se lauletaan Jumalalle vasta pelastuksen päivänä, jolloin Jumala johdattaa kansansa toiseen exodukseen ja vapauttaa sen kaikesta orjuudesta.

Ilmestyskirjassa kuvataan nyt tuon pelastuksen ajan koittaneen, kun uusi virsi kajahtaa ilmoille ja sen sisältö paljastetaan. Se on ylistyslaulu Karitsalle juuri pääsiäisen tapahtumien vuoksi: *”Ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: ”Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä”* (5:9-10). Karitsa on siis se, joka on voittanut Jumalan kansan pahimmat viholliset, tuonut heidät uuteen exodukseen ja vapauttanut synnin orjuudesta. Tähän uuden virren ylistykseen yhtyvät myös kymmenet tuhannet enkelit, jotka ylistävät Karitsaa siitä, että hän yksin on arvollinen ristinkuolemansa ja ylösnousemisensa tähden: *”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen”*.

PÄÄSY KARITSAN VALTAISTUIMEN ÄÄRELLE

Moni meistä Ilmestyskirjan luki-joista varmasti haluaisi olla Johanneksen paikalla tuossa hetkessä, olla siellä, missä Jeesus on valtaistuimella voittajana ja osallistua taivaallisen kuoron ylistyslauluun kuolleet ja ylösnousseelle Herrallemme. Tätä monet haaveilevat kokevansa kerran taivaassa.

Ilmestyskirjan taivaallinen tempeli ei kuitenkaan ole kuva tulevaisuudesta kerran taivaassa, vaan se puhuu nykyhetkestä, jolloin ylös-

noussut Kristus hallitsee kuninkaan. Uuden virren sanat ilmaisevat, että verellään Kristus on tehnyt meistä kaikista pappeja, eli meillä on siis pääsy kaikkein pyhimpään, taivaan temppeliin. Ja niin Johannes seuraavaksi kuuleekin myös maassa olevien yhtyvän Karitsan ylistykseen ja sanovan: *”Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!”* (5:13).

Meidän ei siis tarvitse ulkopuolisenä jäädä katselemaan, miten vain Johannes saa olla osa taivaallista jumalanpalvelusta, jossa ylösnoussut Herra on läsnä, vaan me saamme omassa messussamme osallistua enkelien ja kaikkien pyhien kanssa Karitsan valtaistuimen ympärillä tapahtuvaan jumalanpalvelukseen. Saman toteaa myös Heparalaiskirjeen kirjoittaja, joka puhuu jumalanpalvelusseurakunnalle: *”Te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhla joukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydelliseksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.”* (Hepr. 12:22-24).

ENKELIEN JA KAIKKIEN PYHIEN KANSSA

Messussa taivaan portti on auki ja Johanneksen tavoin me saamme käydä sisään Karitsan valtaistuimen ääreen. Juuri sen tähden messun ehtoollisosan alussa liturgi laulaa: *”Ylentäkää sydämenne”*. Se on kehoitus käymään taivaalliseen valtaistuinsaliin. Sitten liturgi laulaa: *”Kiitätkäämme Herraa Jumalaamme”*. Se on puolestaan kehoitus yhtyä nyt taivaalliseen ylistykseen, joka Karitsan valtaistuimen ympärillä kaikuu. Ja siihen seurakunta vastaa: *”Niin oikein ja arvollista.”* Näin seurakunta yhtyy enkelikuoron ylistykseen, jossa kiitetään häntä, joka yksin on

arvollinen: *”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen”* (Ilm. 5:12). Tämän jälkeen liturgi laulaa prefaation, jossa ylistetään Kristusta hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Näin pääsiäisaikana prefaation keskiosa on juuri sama sisällöltään kuin Ilmestyskirjan taivaan temppelissä laulettu uusi virsi: *”Kuolemalla hän on voittanut kuoleman ja riemullisella ylösnousemisellaan avannut meille tien ikuiseen elämään. Hän antoi sydämeemme uuden virren, kiitoslaulun Jumalallemme.”* Prefaatio päättyy aina samalla tavalla toden sen, että ei vain tulevaisuudessa, vaan jo nyt messussa saamme yhtyä taivaan joukkojen ylistykseen: *”Me kiitämme sinua tästä taivaan lahjasta, ja laulamme sinulle ylistystä enkelien ja kaikkien pyhien kanssa”*. Sen jälkeen seurakunta yhtyy laulamaan Pyhä-hymniä, joka on läpi historian kaikunut siellä, missä on Jumalan valtaistuin (Jes. 6:1-3, Ilm. 4:8).

Näin tässä liturgiamme vanhimmassa, mahdollisesti jopa apostolien käyttämässä osassa tulee esille se riemullinen tosiasia, että me saamme todella olla ehtoollista viettäessämme Karitsan valtaistuimen äärellä. Meidän alttarimme on Karitsan valtaistuin, ja niin joka sunnuntai saamme iloita pääsiäisen riemusta ja nauttia niitä lahjoja, joita Kristus on kuolemallaan ja ylösnousemisellaan hankkinut meille. Kaikesta tästä saamme yhdessä taivaan joukkojen ja kaikkien pyhien kanssa ylistää häntä messussa, jossa taivas ja maa kohtaavat.

Näin siis Ilmestyskirjan kuvaus teurastetusta ja verisestä, mutta kuitenkin seisovasta Karitsasta valtaistuimen keskellä, ei ole meille outo. Me tiedämme kuka hän on, ja missä hän on: Hän on se sama Herra, jonka ruumiin ja veren läsnäolossa me laulamme: *”Jumalan Karitsa, joka pois otat maailman synnin, armahda meitä, anna meille rauha”*. ■

SAMUELIN JUMALANPALVELUSYHTEISÖ, LAHTI

✍️ KARI KEMPPAINEN

LUTERILAISTA OPETUSTA!

Samuel-yhteisön juuret juontavat lähihistoriassa vuoteen 2002. Nastolan seurakunnan teemailloista yhdessä käsiteltiin kastetta Matti Väisäsen kirjan pohjalta. Muutama paikallaolija koki ahaa-elämyksen: Ei oltu saatu riittävästi oikeaa luterilaista opetusta. ”Kiinnostus luterilaista uskoa ja tunnustusta kohtaan heräsi”, kertoo Kari Kemppainen, Samuelin jumalanpalvelusyhteisön isäntä.

”Myöhemmin kyselin tunnustuskirjojen perään ja sainkin opuksen lainaksi pastoriltamme. Kirjaa lukiessa alkoivat monet asiat kiinnostaa enemmän.” Saman vuoden syksyllä miesten saunapiiri järjesti vuorollaan Sanan ja Rukouksen illan Nastolassa. illan aiheeksi valittiin VANHURSKAUS JA PYHITYS ja puhujaksi kutsuttiin Juhana Pohjola Luther-säätiöstä. Tilaisuuden myötä heräsi kiinnostus tutustua tarkemmin Luther-säätiöön.

Alkajaisiksi Lahdessa järjestettiin seurat joulukuussa 2002 rukoilevaistaustaisen Armi Asmin luona. Juhana Pohjola ja Sakari Korpinen olivat mukana ja siellä suunniteltiin sitten jumalanpalvelusten aloittamista Lahdessa.

Lahden diakonialaitoksen Betel-sali saatiin jumalanpalveluspaikaksi ja Armi Asmi lupasi järjestää tulijoita ja tarjottavaa. Armi on tarjonnut paikan seuroille ja erilaisten pienpiirien toiminnalle aina tarvittaessa, ja pitää mielellään myös pyhäkoulua, jahka lap-

siperheitä saadaan mukaan. Armin lupaus tulijoista piti: Kun Lahden yhteisön toimintaa tutkailtiin muutama vuosi sitten, kävi ilmi, että pitkälti yli puolet kävijöistä oli tullut mukaan Armin kautta.

”Olemme kiitollisia Sakari Korpisesta, jonka alusta lähtien olemme saaneet pitää pastorinamme. Toivottavaa tietysti olisi, että paimenemme asuisi lähempänä yhteisöämme”, sanoo Kari. Samuel-yhteisön messuihin osallistuu runsaasti myös diakonialaitoksen asukkaita, inkeriläisiä paluumuuttajavanhuksia.

Joulukuussa 2006 järjestäytyttiin Samuelin jumalanpalvelusyhteisöksi. Järjestäytymisen ei juuri koettu muuttavan jo vakiintunutta toimintaa. ”Meillä on uskolliset palvelijat kanttori Maarit, suntio Pertti, emäntä Kirsi apureineen ja palava halu järjestää raamatullisia, luterilaisia jumalanpalveluksia”, Kari iloitsee. ”Uskomme Jumalan sanan todeksi ja se on ollut toimintamme keskus.”

Samuel-yhteisö on saanut palvella koko Luther-säätiötä muutaman kerran järjestämällä vastuunkantajien tammi-kuisen tapaamisen Lahdessa. Tänä vuonna koolla oli 69 henkeä. ■

Kutsu ja kutsumus kohtasivat

Samuel-yhteisössä ✍️ MAARIT MARJAMÄKI, JANNE KOSKELA

”Uskonasiat ovat olleet läheisiä minulle koko ikäni ja eväitä olen saanut kotoa, koulusta ja myös työelämästä”, kertoo Maarit Marjamäki, jonka matka Samuel-yhteisön kanttoriksi on kulkenut monien vaiheiden kautta.

KUTSUMUS KOETUKSELLA

Maaritin unelmana lukion jälkeen oli päästä kirkkomuusikoksi. Useana keväänä hän valmistautui ja osallistui Sibelius-akatemian pääsykokeisiin, mutta aina samalla tuloksella: varasija, ei opiskelupaikkaa. Tulokset ajoivat kyselemään taivaalliselta Isältä: ”Mitä sinulla on suunnitelmissa minua varten? Miksi en voi päästä alalle, jota jo teen työkseni kanttoreiden kesä- ja viikonlopputuurauksina?” Hyötyäkin hakuprosessista oli: Perheeni evankelisen opiston kirkkomusiikin valmennuskursseilta tarttui parin talven aikana matkaan lisää hengellisiä eväitä sekä kirkkomusiikin soittotaito.

Vuonna 1988 Maarit joutui lopulta luopumaan kant-

torin urahaaveesta ja suuntasi atk-opintojen pariin. Opiskeluaikana hän vielä jatkoi kantto-reiden tuurauksia jumalanpalveluksissa. Valmistumisen jälkeen mikrotukihenkilön ja myöhemmin atk-käytönsuunnittelijan tehtävät imaisivat mukaansa ja kirkkomusiikki jäi vähemmälle – kirkkokuoroon ja joihinkin satunnaisiin jumalanpalvelus-soittoihin. “Usein ihmettelin mielessäni, miksi niin monet kuulemani saarnat tuntuivat kumisevan ontouttaaan. Ajattelin alkuun, että vika on minussa. En keskity tarpeeksi tai olen vain väsynyt opiskeluista.”

KUTSU BUSSISSA JA LÄMMIN VASTAANOTTO

Työmatkoillaan Maarit jutteli toisinaan tutuksi tulleen bussikuskien kanssa toiminnastaan kirkkomuusikkona. Bussikuski oli Pertti Siltala, Samuel-yhteisön nykyinen suntio. “Kerran hän kysyi minulta, olinko kuullut Luther-säätiöstä ja kertoi, että Lahdessa voisi olla tarvetta soittajalle.” Maarit kutsuttiin tutustumaan messuun syyskesällä 2003.

“En muista, että minua olisi missään ikinä otettu niin lämpimästi vastaan kuin ensimmäisellä käynnilläni Lahden messussa”, Maarit muistelee. Soittajan päästessä ovesta sisään kaulaan kapsahti hänelle outo vanhempi

rouva, joka sanoi iloisesti: ”Ihanna, että tulit. Me olemme niin odottaneet ja yrittäneet tavoittaa sinua.” Myöhemmin kävi ilmi, että hän oli Armi Asmi, Lahden yhteisön perustajajäseniä ja yhteisön hengellinen äiti. Armi oli kovasti yrittänyt tavoittaa puhelimitse Maaritia ja hänen kirkkomuusikkona toimivaa sisartaan. Flyygelin taakse olisi istutettu suoraan jo sillä käynnillä, mutta pari ensimmäistä kertaa Maarit halusi olla kuuntelijana. “Siitä lähtien olenkin toiminut Lahdessa Luther-säätiön messujen säestäjänä lähes viiden vuoden ajan paria kertaa lukuunottamatta.” Muutaman kerran Maarit on käynyt tuurailemassa myös Kouvolassa Paulus-yhteisön säestäjiä, kun Lahdessa ei ole ollut messua.

Maarilta on kysytty, miksi hän tahtoo tehdä talkootyötä, kun voisi kansankirkon puolella saada samasta palkkaakin. “Mikään ei voi korvata sitä, että Samuelin yhteisöltä saan monin, monin verroin enemmän kuin milloinkaan pystyn tuomaan tai antamaan. Sitä ei rahalla saa milloinkaan”, hän vastaa. Ehkäpä Sibeliuksen akatemian ovet eivät auenneet nuoruudessa juuri siksi, että Jumala jo tuolloin tiesi tarvitsevasa Maaritille elämän matkalla kerittyä kokemusta ja taitoa Samuel-yhteisön messuissa.

Samuel-yhteisöstä on tullut Maaritille hengellinen koti. “Olen lopun ikääni kiitollinen ystävälleni Pertille, että hän – näin uskon – toimi johdatuksesta ohjatessaan minut bussissa Lahden yhteisöön. Täällä saarnoissa on väärentämätöntä Sanan ruokaa nälkäiselle ja sakramentit luotettavasti oikein asetetut. Näin on turvallista tehdä matkaa kohti taivaan kotia.” ■

Miksi Samuel?

Ja Eeli sanoi Samuelille: “Mene ja pane maata; ja jos sinua vielä kutsutaan, niin sano: ‘Puhu, Herra; palvelijasi kuulee’”. Samuel meni ja pani maata sijallensa. Niin Herra tuli ja seisoi ja huusi niin kuin edellisilläkin kerroilla: “Samuel, Samuel!” Samuel vastasi: “Puhu, palvelijasi kuulee”. (1Sam:3:9-10)

Koemme täällä Lahdessa, että olemme kutsun suhteen kuin Samuel. Meitä kutsuttiin ja kehoitettiin järjestäytymään useita kertoja, mutta kesti aikansa ennen kuin saimme vahvistuksen toimintaan ja samalla myös nimen yhteisöllemme. Haluamme kuin Samuel olla uskollisia Herran palvelijoita. Kasvussamme olemme vielä poikasia, mutta messuvieraiden suhteen meillä löytyy huomattavasti vanhempaa ikäpolvea.

Meillä on vielä kasvamista Samuelin hengessä, jotta voisimme olla esikuvamme kaltaisia, kun hän julisti:

“Jos te kaikesta sydämeštänne käännytte Herran puoleen, niin poistakaa keskuudestanne vieraat jumalat ja astartet ja kiinnittäkää sydämenne Herraan ja palvelkaa ainoastaan häntä, niin hän pelastaa teidät filistealaisten käsistä”. (1. Sam 7:3) ■

Samuel-fakta

Messu *noin* joka toinen sunnuntai 23.3., 30.3., 13.4., 27.4. Klo 10.00.

Betel-sali, Sibeliuksenkatu 6 B, Lahti.

Kirkkokahvit ja opetusvartti

Tervetuloa!

Vuonna 2007 järjestettiin

23 jumalanpalvelusta

Osallistujia oli 38 keskimäärin

Yhteydet:

Pastori Sakari Korpinen
(sakari.korpinen@luthersaatio.com)

Isäntä Kari Kemppainen
(kemppainen.kari@gmail.com)

MARTTI LUTHERIN KÄSITYS JUUTALAISUUDESTA

≡ ANTTI LEHRBÄCK, NOKIA

On mahdotonta vastata lauseella tai parilla kysymykseen, mikä oli Lutherin käsitys juutalaisuudesta. Siihen, oliko Luther antisemiitti tai natsien hengellinen isä, voidaan sen sijaan vastata yhdellä sanalla. Jotta Lutherin käsityksestä saataisiin oikeanlainen kuva, on luotava katse hänen teologiaansa ja yhteiskunnalliseen tilanteeseen hänen elinaikanaan.

Juutalaisten tilanne oli 1500-luvun Euroopassa huono. Monet maat karkottivat juutalaisia, ja joukkovainoja esiintyi. Lauluissa ja kirjoituksissa syyllistettiin juutalaisia Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta, ja heitä pidettiin yleisesti pakonomaisina pahan tekijöinä. Joskus juutalaisia teloitettiin viranomaisten käskystä, joskus heitä lynkattiin salaa. Luther oli tästä kaikesta hyvin tietoinen.

OPPI-ISÄN KARKEITA YLILYÖNTEJÄ

Lutherin suhtautumisessa juutalaisuuteen tapahtui muutosta. 1520-luvun alkupuolella hänen odotuksensa juutalaisten kääntymisen suhteen olivat suuret. Vuosien kuluessa toiveet kuitenkin hiipui-
vat. Vanhemmalla iällä Lutherin kritiikki juutalaisia kohtaan kärjistyi, ja hän kirjoitti ikävällä tavalla tunnetuimman teoksensa Juutalaisista ja heidän valheistaan. Luther yhdistetään natseihin juuri tämän kirjan takia, koska natsit käyttivät propagandassaan hyväksi Lutherin argumentointia.

Mikä sitten sai ikääntyvän Lutherin esittämään kirjassaan kovia käytännön ehdotuksia juutalaiskysymyksen ratkaisuksi? Yhtenä syynä oli se, että juutalaiset herjasivat julkisesti Kristusta ripustetuksi roistoksi, velhoksi, Paholaisen todistajaksi ja huoran pojaksi. Tämä sai Lutherin

vastaamaan heille rajusti takaisin. Toinen syy oli Lutherin tiedot juutalaisten tekemästä käännästy-
stä. Myös juutalaisten propaganda ja raamattukommentaarit vaikuttivat Lutherin kovaan kielenkäyttöön. Ehdotusten taustalla oli myös ajatus, että sallimalla juutalaisten jatkaa avoimesti jumalanpilkkua tul-taisiin osalliseksi heidän synneistään ja Jumalan vihasta, joka tulisi sen tähden juutalaisia kohtaamaan. Luther arveli pelastavansa kovilla sanoillaan joitakin juutalaisia epäuskosta ja ikuiselta
Kir-
tuomiolta.
jas-

saan
her kui-
myös rukoili, että Jumala tyyntyisi ja kääntäisi vihansa juutalaisista pois.

Mikään ei kuitenkaan oikeuta sellaista kielenkäyttöä, mitä Luther pahimmillaan käytti. Vaikka olemme luterilaisia, emme seuraa kaikessa opettajaamme. Siinä, missä Luther opetti oikein Raamattua, tunnustamme ja pidämme sen, mutta karkeat ylilyönnit, joita hänelläkin oli, me hylkäämme.

HISTORIAALLINEN ISRAEL JA HENGELLINEN ISRAEL

Lutherin juutalaiskäsityksen samana

läpi vuosien säilyvä perusta oli pohjimmiltaan teologinen. Tämä tulee hyvin esille hänen opetuksestaan Vanhasta testamentista, erityisesti 1. Mooseksen kirjasta. Luther opetti, että Vanhassa testamentissa on sekä juutalainen, historiallinen Israel että uskonvanhurskauden kautta hengellinen Israel. Historiallinen Israel oli näkyvä ja valittu kansa: juutalaiset. Jumala antoi heille lupaukset ja vahvasti olevansa heidän Jumalansa myös merkein. Juutalaiset oli valittu siemenen, Kristuksen, syntymistä silmällä pitäen: he olivat tietty kansa tiettyssä maassa, jonka tuli erottautua Jumalan asetuksen mukaan muista kansoista. Juutalaiset olivat kuin lippu, johon katsomalla myös monet pakanat tiesivät, mistä kansasta tulisi syntymään luvattu siemen, jossa kaikki kansat tulisivat siunatuiksi. Hengellinen Israel on puolestaan oikea Israel ja Jumalan kirkko, jonka osallisuuteen tullaan uskonvanhurskauden kautta. Siihen kuuluivat historiallisesta Israelista vain ne, jotka uskoivat luvattuun siemeneen, Kristukseen. Hengelliseen Israeliin kuuluvat myös pakanat, jotka uskoivat luvattuun siemeneen.

Lutherin mukaan Kristuksen tultua historiallisen Israelin erityistehtävä kuitenkin lakkasi. Niin menettivät merkityksensä ympärileikkaus, juutalainen pappeus ja Mooseksen laki. Kristus yhdisti juutalaiset ja pakanat yhdeksi kansaksi. Luther kritisoikin juutalaisia vääränlaisesta luottamisesta valintaansa Jumalan kansana, ympärileikkaukseen ja lain tekoihin. Juutalaiset eivät Lutherin mukaan ymmärrä Vanhan ja Uuden testamentin opetusta uskonvanhurskaudesta, koska he luulevat teoillaan ansaitsevansa pelastuksen. Koska juutalaiset torjuivat Messiaansa, heiltä puuttui evankeliumin valo, joka valaisisi myös heille oikein Vanhaa testamenttia.

Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie.
16.3.; 27.4.; 25.5.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka suunnuntai klo 11. Tykistötie 13.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella.
13.4.; 11.5.; 8.6.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8.
23.3.; 6.4.; 20.4.; 4.5.; 18.5.; 25.5.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Väinämöisenkatu 13.
16.3.; 30.3.; 13.4.; 27.4.; 11.5.; 25.5.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1.
16.3.; 30.3.; 13.4.; 27.4.; 11.5.; 25.5.; 8.6.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Diakonialaitoksen Betel-salissa, Sibeliuksenkatu 6B.
23.3.; 30.3.; 13.4.; 27.4.; 11.5.; 25.5.; 15.6.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Rouhialankatu 2.
23.3.; 6.4.; 20.4.; 4.5.; 18.5.; 1.6.; 15.6.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Kauppaneliö 13 as. 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 16.
Metodistikirkossa, Lapintie 4.

TAISTELUA OIKEASTA USKOSTA LUVATTUUN SIEMENEEN

Oliko Luther sitten antisemiitti tai natsien hengellinen isä? Ei. Konflikti juutalaisten kanssa oli uskonnollinen, ei rodullinen. Lutherin teokista löytyy sekä myötätuntoa että kritiikkiä juutalaisia kohtaan. Teologisen kritiikin perusta juutalaisuutta kohtaan liittyi uskonvanhurskauteen ja kristologiaan. Se oli taistelua Jumalan sanasta ja oikeasta uskosta luvattuun siemeneen. Luther kuitenkin toivoi läpi elämänsä juutalaisten kääntymistä. Hänen käsityksessään

juutalaisuudesta oli missionaarinen pohjavire. Hän opetti ja uskoi, että juutalaisia tulisi aikojen loppuun asti kääntymään Messiaansa puoleen.

Luther taisteli juutalaisten lisäksi myös paavilaisia, turkkilaisia ja valhekristittyjä vastaan, joiden kautta hän ymmärsi Saatanan yrittävän tuhota Kristuksen evankeliumin. Siksi hänen sanansa olivat paikoin rajuja. Toisaalta hän uskoi ja toivoi puhtaan evankeliumin voittavan kaikista näistä ryhmistä ihmisiä Kristukselle. Pääsiäisen ja pitkäperjantain tapahtumista Luther opetti, että on turha

tarkastella tai syyttää Juudaksen tai juutalaisten pahuutta. Sen sijaan meidän pitäisi tarkastella Kristuksen kärsimistä omien syntiemme tähden, jotka lopulta hänet lävistivät. Hänen kärsimisensä ristillä tulisi saada meidät lopettamaan suruttomana synnin tekeminen ja ymmärtämään synnin kauhistuttavat seuraukset. Nähdessämme syntimme Kristuksen päällä ja hänen voittonsa niistä kuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta, tajuamme, että synti ei ole enää meidän päällämme eikä meidän kannettavanamme. ■

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitusavustajat: Petri Hiltunen, Sakari Korpinen,
Janne Koskela (etunimi.sukunimi@luthersaatio.com)

Toimitus: 041-5077283

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaino Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

ELÄMÄ ILMAN JEEsUSTA ON TYHJÄÄ

✍️ ANTTI LEHRBÄCK 📷 TOMI VALKONEN

Tampereen Johannes-yhteisö sai alkuvuodesta uuden isännän. Hänen nimensä on Daavid Lohtander. Alun alkujaan Daavid tuli mukaan Luther-säätiön toimintaan vuonna 2004.

– Olin juuri muuttamassa Tampereelle. Eräässä tapautumassa minulta kyseltiin kiinnostusta tulla mukaan Tampereella alkamassa olevaan jumalanpalvelustoimintaan. Seija tuli mukaan toimintaan myöhemmin samana vuonna, kun aloimme seurustella, Daavid kertoo.

”ARMO KUULUU MINULLEKIN”

Kristillisuus on kuulunut sekä Daavidin että Seijan elämään lapsesta asti. Armo kirkastui kuitenkin heille vasta aikuisiällä.

– Olen syntynyt uskonnolliseen perheeseen, jossa hartautta ja uskonnollisuutta on harrastettu päivittäin. Minulle opetettiin, että syntinen ihminen, joka ei tee parannusta ja elä Jumalan lain mukaan joutuu kadotukseen. Tein monta kertaa parannusta synneistäni ja yritin kilvoitella, mutta turhaan. Parannuksesta puuttui usko Jeesuksen sovitukseseen, Daavid kuvailee.

– Jumala kuitenkin puuttui perheeni uskonnollisuuteen. Suuntaa olivat näyttämässä Martti Lutherin Huonepostillat, jotka isäni sai lahjaksi tyttärensä mieheltä. Tämä Lutherin uskonpuhdistus sai perheessämme suuria muutoksia aikaan. Silloin minutkin tavoitti Jumalan armo. Siitä lähtien olen saanut elää Hänen armollisessa hoidossaan tähän päivään asti, välillä vuorilla ja välillä laaksossa, hän kertoo.

OMAN PAIKAN ETSIMISTÄ

Daavid rukoili vuosia oman paikkansa löytämistä yhteisössä. Hän uskoo Jumalan nyt johdattaneen hänet omalle paikalleen sekä Johannes-yhteisössä että myös työelämässä.

– Ensin palvelin suntiona ja nyt isäntänä. Olen kokenut isännän tehtävän hyvin haasteelliseksi ja mielenkiintoiseksi. Koen haasteeksi sen, että osaisin olla omalla paikallani vaikuttamassa siihen, että jokainen ihminen kokisi itsensä hyväksytyksi ja tervetulleeksi Jumalan hoidettavaksi. Seija on palvellut keittiössä ja pitänyt lapsille pyhäkoulua, ja ollut tietenkin isännän henkisenä tukena.

– Olen valmistunut metalliteollisuuden koneistajaksi, ja ehdin olla työelämässä puoli vuotta, kunnes astma alkoi haitata työtä. Lääkäri näki parhaaksi kirjoittaa lausunnon, että työt on lopetettava. Minun oli opiskeltava uusi ammatti, joka mahdollistaa työskentelyn astmaattikkona. Pitkän pohdinnan jälkeen lähdin opiskelemaan suunnitteluassistentiksi.

Nyt koen, että olen matkalla kohti kutsu-mustyötäni ja omaa paikkaani työelämässä, Daavid sanoo.

Seijan haaveena oli ollut jo pienestä pitäen työskennellä lasten parissa. Niinpä hän valmistui vuonna 1999 lastenohjaajaksi.

Daavid ja Seijan perhe-elämään on tullut lapsen myötä uusia haasteita – ja valtavan iloa.

– Omista menoista ja mieltymyksistä on

täytynyt osittain luopua. Lisäksi koemme haasteeksi, että osaisimme olla hyviä vanhempia ja ohjata lasta hengellisten asioiden kautta ymmärtämään, että elämä ilman Jeesusta on tyhjää. Vuoden vanha tyttäreemme Veera on tuonut perheeseemme paljon iloa. Hänen hymynsä saa usein huolet häviämään, pariskunta kertoo.

– Messussa Veera tykkää mennä pitkin käytäviä ja tutustua uusiin ihmisiin. Hän seuraa ajoittain myös messun kulkua. Todisteena tästä kerran rukouksen päättyessä kuului myös pienen suun vastaus: Aamen! ■

